Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

2. juli 2025*

»Personalesag – tjenestemænd – alderspension – reformerne af vedtægten i 2004 og i 2014 – overgangsforanstaltninger for visse regler for beregning af pensionsrettigheder – artikel 28 i bilag XIII til vedtægten – kontraktansatte, der er blevet tjenestemænd – årlig tilskrivningssats for pensionsrettigheder – pensionsalder – reglernes anvendelsesområde – ligebehandling«

I sag T-131/24,

CR ved advokat S. Orlandi,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved A. Baeckelmans, M. Brauhoff og G. Niddam, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Parlamentet ved S. Bukšek Tomac og M. Mão Cheia Carreira, som befuldmægtigede,

og af

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer, J. Rurarz og X. Chamodraka, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

RETTEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J. Svenningsen, og dommerne C. Mac Eochaidh (refererende dommer) og J. Laitenberger,

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: fransk.

og efter retsmødet den 14. januar 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Ved sit søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF har sagsøgeren, CR, nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 4. maj 2023 om fastsættelse af sagsøgerens pensionsrettigheder (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 Før den 1. maj 2004 bestemte artikel 77 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bl.a., at tjenestemænd, der havde tilbagelagt mindst ti tjenesteår, havde ret til pension fra det fyldte 60. år, at den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder for hvert tjenesteår udgjorde 2% af den sidste grundløn i den sidste lønklasse, hvori tjenestemanden havde været indplaceret i mindst et år (herefter »den sidste grundløn«), og at den maksimale pension udgjorde 70% af denne sidste grundløn. Endvidere henvistes i artikel 39 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«) for så vidt angår midlertidigt ansattes pensionsrettigheder til vedtægtens artikel 77.

3 Med virkning fra den 1. maj 2004 blev vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 (EUT 2004, L 124, s. 1, herefter »2004-reformen«).

4 Som led i 2004-reformen ændrede EU-lovgiver vedtægtens artikel 77 bl.a. således, at pensionsalderen blev forhøjet til 63 år, og at den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder blev fastsat til 1,9% af den sidste grundløn for hvert tjenesteår. Grænsen på 70% af den sidste grundløn blev opretholdt. Denne reform fandt ligeledes anvendelse på midlertidigt ansatte og en ny kategori af ansatte, nemlig kontraktansatte (ansættelsesvilkårene for de øvrige ansattes artikel 39 og 109).

5 Med virkning fra den 1. januar 2014 blev vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013 (EUT 2013, L 287, s. 15, herefter »2014-reformen«).

6 Som led i 2014-reformen ændrede EU-lovgiver endnu en gang vedtægtens artikel 77 bl.a. således, at pensionsalderen blev forhøjet til 66 år, og at der blev fastsat en ny årlig tilskrivningssats for pensionsrettigheder på 1,8%. Grænsen på 70% af den sidste grundløn blev opretholdt. Denne reform fandt ligeledes anvendelse på midlertidigt ansatte og kontraktansatte (ansættelsesvilkårene for de øvrige ansattes artikel 39 og 109).

7 Ifølge EU-lovgiver var ovennævnte ændringer, der blev gennemført ved reformerne af 2004 og 2014, blevet nødvendige med henblik på at sikre den aktuarmæssige balance i EU-institutionernes pensionsordning (herefter »EU-pensionsordningen«) på kort og lang sigt som følge af den demografiske udvikling og ændringen i den berørte populations aldersstruktur, der medførte en stadig større byrde for ordningen (28. og 29. betragtning til forordning nr. 723/2004, 14. og 15. betragtning til forordning nr. 1023/2013).

8 Selv om, endvidere, 2004-reformen generelt havde til formål at iagttage budgetdisciplin (tiende betragtning til forordning nr. 723/2004), indgik 2014-reformen i en særlig vanskelig samfundsøkonomisk kontekst på grund af en hidtil uset finanskrise, som bl.a. krævede, at enhver offentlig forvaltning gennemførte en konsolidering af de offentlige finanser på kort, mellemlang og lang sigt (11.-13. betragtning til forordning nr. 1023/2013).

9 Desuden indeholder bilag XIII til vedtægten og bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte som en undtagelse fra bestemmelserne i vedtægtens artikel 77 og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansattes artikel 39 og 109 en række overgangsforanstaltninger til fordel for tjenestemænd og øvrige ansatte, som var i tjeneste før ikrafttrædelsen af 2004-reformen eller af 2014-reformen.

10 EU-lovgiver vedtog overgangsbestemmelserne for at muliggøre en gradvis gennemførelse af de nye regler og foranstaltninger, uden at dette berørte det eksisterende personales velerhvervede rettigheder og berettigede forventninger (29. og 37. betragtning til forordning nr. 723/2004, 14. og 29. betragtning til forordning nr. 1023/2013).

11 Indledningsvis bestemmes det i artikel 21, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten, at tjenestemænd, som er indtrådt i tjenesten før den 1. maj 2004, optjener 2%, og ikke 1,8%, af deres sidste grundløn for hvert pensionsgivende tjenesteår. Om end dens nuværende ordlyd følger af 2014-reformen, har denne bestemmelse sin oprindelse i 2004-reformen [bilag I, nr. 102), til forordning nr. 1023/2013].

12 Artikel 21, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten bestemmer, at tjenestemænd, der er indtrådt i tjenesten mellem den 1. maj 2004 og den 31. december 2013, optjener 1,9%, og ikke 1,8%, af deres sidste grundløn for hvert pensionsgivende tjenesteår. Denne bestemmelse blev indsat som led i 2014-reformen [artikel 1, nr. 73), litra f), i forordning nr. 1023/2013].

13 Ifølge artikel 22, stk. 1, andet til fjerde afsnit, i bilag XIII til vedtægten er pensionsalderen for tjenestemænd, der er indtrådt i tjenesten før den 1. januar 2014, ikke fastsat til 66 år, men indgår i et interval fra 60 til 65 år afhængigt af den pågældende tjenestemands alder pr. 1. maj 2014. Disse bestemmelser blev indsat som led i 2014-reformen [artikel 1, nr. 73), litra g), i forordning nr. 1023/2013].

14 Endvidere bestemte EU-lovgiver, at bilag XIII til vedtægten fandt tilsvarende anvendelse på de øvrige ansatte, som var i tjeneste den 30. april 2004, og at samme bilags artikel 21 og artikel 22, med undtagelse af stk. 4, fandt tilsvarende anvendelse på de øvrige ansatte, som var i tjeneste den 31. december 2013 (artikel 1, stk. 1, første og andet punktum, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte).

15 Endelig bestemmer artikel 28, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten, at midlertidigt ansatte, hvis kontrakt var i kraft den 1. maj 2004, og som er blevet udnævnt til tjenestemænd efter denne dato og før den 1. januar 2014, ved pensioneringen er berettiget til en aktuarmæssig ajourføring af de pensionsrettigheder, som de optjente som midlertidigt ansatte, i hvilken forbindelse der tages hensyn til ændringen af deres pensionsberettigende alder i henhold til vedtægtens artikel 77. Om end bestemmelsens nuværende ordlyd følger af 2014-reformen, har den ligeledes sin oprindelse i 2004-reformen [bilag I, nr. 102), i forordning nr. 723/2004].

16 På samme måde bestemmer artikel 28, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, at midlertidigt ansatte, kontraktansatte og kontraktansatte til varetagelse af hjælpefunktioner, hvis kontrakt var i kraft den 1. januar 2014, og som er blevet udnævnt til tjenestemænd efter denne dato, ved

pensioneringen er berettiget til en aktuarmæssig ajourføring af de pensionsrettigheder, som de optjente som midlertidigt ansatte eller kontraktansatte, i hvilken forbindelse der tages hensyn til ændringen af deres pensionsberettigende alder i henhold til vedtægtens artikel 77, såfremt de er mindst 35 år pr. 1. maj 2014. Disse bestemmelser blev indsat ved 2014-reformen [artikel 1, nr. 73), litra j), i forordning nr. 1023/2013].

17 De aktuarmæssige ajourføringer, som er omhandlet i præmis 15 og 16 ovenfor, beregnes i overensstemmelse med de koefficienter, der er fastsat i konklusion nr. 268/15 vedtaget af Kollegiet af Administrationschefer den 25. februar 2016 vedrørende aktuarmæssig ajourføring af rettigheder erhvervet som midlertidigt ansat eller kontraktansat (artikel 28 i bilag XIII til vedtægten).

Tvistens baggrund

18 Den 16. juni 2012 tiltrådte sagsøgeren tjenesten i Kommissionen som kontraktansat.

19 Den 16. august 2015 blev sagsøgeren udnævnt til tjenestemand.

20 Den 4. maj 2023 vedtog Kommissionens Kontor for Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder (PMO) den anfægtede afgørelse. PMO oplyste sagsøgeren om, at hun var berettiget til alderspension fra den 1. juli 2023, hvor hun fyldte 66 år. PMO oplyste hende ligeledes om, at den årlige tilskrivningssats for hendes pensionsrettigheder for tjenesteperioden som kontraktansat (fra den 16.6.2012 til den 15.8.2015) var på 1,9%, og at den årlige tilskrivningssats for tjenesteperioden som tjenestemand (fra den 16.8.2015 til den 30.6.2023) var på 1,8%.

21 Den 11. maj 2023 anmodede sagsøgeren, idet hun henviste til dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), og til, at hun havde været tilsluttet og havde bidraget til EU-pensionsordningen uden afbrydelse, PMO om at revidere den anfægtede afgørelse, således at hendes pensionsalder blev fastsat til 63 år, og således at den årlige tilskrivningssats på 1,9% blev anvendt på hele hendes karriere. Da hun desuden var forblevet i tjenesten indtil sit 66. år og var af den opfattelse, at hendes pensionsalder skulle have været fastsat til 63 år, anmodede hun om, at hun blev tildelt en supplerende forhøjelse på 2,5% af hendes sidste grundløn for hvert af de år, hun havde arbejdet efter at være fyldt 63 år.

22 Den 15. maj 2023 meddelte PMO sagsøgeren, at hun kunne indgive en klage, hvis hun var uenig i den anfægtede afgørelse.

23 Den 1. juli 2023 gik sagsøgeren på pension.

24 Den 25. juli 2023 indgav sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse.

25 Den 30. november 2023 afslog ansættelsesmyndigheden klagen.

Parternes påstande

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger.

28 Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

– Kommissionen frifindes.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

29 Rådet for Den Europæiske Union har nedlagt påstand om, at Kommissionen frifindes.

Retlige bemærkninger

30 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

Det første anbringende om tilsidesættelse af reglernes anvendelsesområde

31 Sagsøgeren har gjort gældende, at PMO begik en retlig fejl ved at fastslå, at hun var omfattet af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten. Som følge af dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), og af 14. december 2018, Torné mod Kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), skal artikel 21 og 22 i bilag XIII til vedtægten og ikke samme bilags artikel 28 anvendes på en situation som sagsøgerens. Det følger nemlig af en samlet læsning af artikel 21, 22 og 28 i bilag XIII til vedtægten og ovennævnte to domme, at anvendelsesområdet for artikel 28 er begrænset til kun at omfatte midlertidigt ansatte og kontraktansatte, som er udnævnt til tjenestemænd efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014, og hvis tilslutning til EU-pensionsordningen har været afbrudt. Eftersom sagsøgeren aldrig ophørte med at være tilsluttet EU-pensionsordningen, kan hun ikke være omfattet af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten. Hendes situation er kun omfattet af artikel 21 og 22 i bilag XIII til vedtægten.

32 Kommissionen har, støttet af Parlamentet og Rådet, bestridt denne argumentation.

33 Hvad det foreliggende tilfælde angår bemærkes, at den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder, som PMO anvendte for sagsøgerens tjenesteperiode som kontraktansat, nemlig 1,9%, ikke er en følge af anvendelsen af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, men af anvendelsen af artikel 21, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, andet punktum, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

34 Derimod anvendte PMO for så vidt angår sagsøgerens pensionsalder, nærmere bestemt 66 år, og den årlige tilskrivningssats for hendes pensionsrettigheder svarende til hendes tjenesteperiode som tjenestemand, nemlig 1,8%, bestemmelserne i artikel 28, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, hvori der henvises til dennes artikel 77. Endvidere har sagsøgeren nydt godt af en aktuarmæssig tilpasning af de pensionsrettigheder, hun optjente som kontraktansat. I overensstemmelse med konklusion nr. 268/15 (jf. præmis 17 ovenfor) anvendte PMO således en koefficient på 1,152 på

disse pensionsrettigheder. Anvendelsen af denne koefficient førte til en forhøjelse på 0,914 procentpoint af den sats, der blev lagt til grund ved fastsættelsen af sagsøgerens pensionsrettigheder. Denne forhøjelse svarer således til en seks måneders forlængelse af den arbejdsperiode, sagsøgeren reelt udførte som kontraktansat.

35 Sagsøgeren har kun kritiseret de aspekter i den anfægtede afgørelse, der sammenfattes i præmis 34 ovenfor. Ifølge sagsøgeren skal artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten nemlig anvendes på hele hendes karriere ved Unionen, herunder også tjenesteperioden som tjenestemand, og hun havde ret til at gå på pension fra det 63 år. Det var således med urette, at PMO anvendte artikel 28 i bilag XIII til vedtægten på hendes situation og derudover undlod at anvende bestemmelserne i samme bilags artikel 22, stk. 1, som en undtagelse fra vedtægtens artikel 77, på hende.

36 Hvad dette angår bemærkes, at sagsøgeren opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 28, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten. Hun var nemlig kontraktansat fra den 16. juni 2012 til den 15. august 2015, hun blev udnævnt til tjenestemand den 16. august 2015, og hun var over 35 år den 1. maj 2014.

37 Selv om sagsøgeren opfylder disse betingelser, har hun ikke desto mindre gjort gældende, at hun ikke er omfattet af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, eftersom hun aldrig er ophørt med at være tilsluttet EU-pensionsordningen. Ifølge sagsøgeren finder artikel 28 i bilag XIII til vedtægten nemlig kun anvendelse på midlertidigt ansatte eller kontraktansatte, som opfylder de betingelser, der er fastsat i denne artikel, og hvis tilslutning til EU-pensionsordningen desuden blev afbrudt, inden de blev udnævnt til tjenestemænd.

38 Dette argument må forkastes, eftersom sidstnævnte betingelse, dvs. at tilslutningen til EU-pensionsordningen har været afbrudt, ikke fremgår af den klare ordlyd af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten. Hvis sagsøgerens argument blev tiltrådt, ville det derfor indebære en begrænsning af rækkevidden af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, idet der ville blive tilføjet en betingelse, som EU-lovgiver ikke har fastsat.

39 Når betydningen af en bestemmelse i EU-retten er utvetydig i henhold til selve bestemmelsens ordlyd, kan Domstolen ifølge fast retspraksis ikke fravige denne betydning (jf. dom af 19.10.2023, Sad Trasporto Locale, C-186/22, EU:C:2023:795, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis, og af 29.7.2024, HDI Global og MS Amlin Insurance, C-771/22 og C-45/23, EU:C:2024:644, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

40 Det vil således udgøre en fortolkning contra legem af en bestemmelse i vedtægten at antage, at bestemmelsen er undergivet en betingelse, som ikke er fastsat heri, hvorfor en sådan fortolkning derfor ikke vil kunne accepteres (jf. i denne retning og analogt dom af 17.12.2020, De Masi og Varoufakis mod ECB, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, præmis 36, og af 8.11.2023, OA mod Parlamentet, T-39/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:709, præmis 69).

41 Det bestyrker denne konklusion, at Unionens retsinstanser, henset til princippet om institutionel ligevægt og princippet om kompetencetildeling, således som de er fastsat i artikel 13, stk. 2, TEU (jf. i denne retning dom af 25.10.2017, Kommissionen mod Rådet (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis), ikke har beføjelse til at fravige vedtægtens bestemmelser.

42 Endelig, ud over de betragtninger, der er anført i præmis 39-41 ovenfor, vil det ligeledes være i strid med fast retspraksis, hvorefter overgangsbestemmelser skal fortolkes strengt på grund af deres karakter af undtagelser og deres budgetmæssige virkninger, at føje en betingelse til artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, som EU-lovgiver ikke har fastsat (jf. i denne retning dom af 14.12.2018, Torné mod Kommissionen, T-128/17, EU:T:2018:969, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

43 PMO begik følgelig ikke en retlig fejl ved at fastslå, at sagsøgerens situation var omfattet af artikel 28, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten.

44 Denne konklusion afkræftes ikke af dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), og af 14. december 2018, Torné mod Kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), som sagsøgeren har påberåbt sig.

45 I dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), og af 14. december 2018, Torné mod Kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), tog Domstolen og Retten ikke stilling til anvendelsesområdet for artikel 28 i bilag XIII til vedtægten. Det fremgår ikke af nogen præmis i disse domme, at Domstolen eller Retten ønskede at anfægte EU-lovgivers valg og ændre anvendelsesområdet for artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, således at det kun omfattede midlertidigt ansatte og kontraktansatte, hvis kontrakt var i kraft den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014, og hvis tilslutning til EU-pensionsordningen var blevet afbrudt, inden de blev udnævnt til tjenestemænd.

46 I dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), og af 14. december 2018, Torné mod Kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), begrænsede Domstolen og Retten sig nemlig til at fortolke og anvende artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, på situationer, der er omfattet af anvendelsesområdet for de nævnte artikler.

47 Det bemærkes i denne forbindelse, at bestemmelserne i bilag XIII til vedtægten, isoleret betragtet og i overensstemmelse med overskriften til bilaget, kun finder anvendelse på tjenestemænd (jf. i denne retning dom af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 65).

48 Det skal præciseres, at det kun er i kraft af artikel 1, stk. 1, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at artikel 21 og artikel 22, med undtagelse af stk. 4, i bilag XIII til vedtægten finder tilsvarende anvendelse på øvrige ansatte (jf. i denne retning dom af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 66 og 80).

49 Hvad for det første angår tjenestemænd bestemmer vedtægtens artikel 77 i den affattelse, der følger af 2004-reformen, at den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder i princippet er på 1,9%, og at pensionsalderen er fastsat til 63 år. Samme artikel bestemmer i den affattelse, der følger af 2014-reformen, at i princippet er den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder på 1,8%, og pensionsalderen er fastsat til 66 år.

50 Artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten, såvel i den affattelse, der følger af 2004-reformen, som i den affattelse, der følger af 2014-reformen, fraviger udtrykkeligt den nævnte principielle ordning. Ifølge selve ordlyden af de to artikler er denne undtagelsesordning

imidlertid begrænset til kun at omfatte »tjenestemænd«, som er indtrådt i tjenesten henholdsvis, for så vidt angår 2004-reformen, »inden« den 1. maj 2004 og, for så vidt angår 2014-reformen, »før« den 1. januar 2014.

51 Det bemærkes ligeledes, at der i artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten udelukkende henvises til tidspunktet for, hvornår tjenestemanden er »indtrådt i tjenesten« eller er »tiltrådt tjenesten«, dvs. tiltrædelsesdatoen, og ikke, således som det er tilfældet med hensyn til samme bilags artikel 28 (jf. præmis 52 og 53 nedenfor), til det tidspunkt, hvor den pågældende er blevet »udnævnt«.

52 Endvidere fastsættes der i artikel 28 i bilag XIII til vedtægten en særlig ordning for »ansatte«, som »havde en ansættelseskontrakt« den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014, og som efterfølgende er blevet »udnævnt« til tjenestemænd.

53 Der fastsættes således to særskilte og kumulative betingelser i artikel 28 i bilag XIII til vedtægten. Den første betingelse består i, at tjenesten som ansat er tiltrådt, hvilket skal være sket senest den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014, eftersom den ansatte på en af disse datoer skulle være besiddelse af en kontrakt. Den anden betingelse består i, at den ansatte er blevet udnævnt til tjenestemand, hvilket nødvendigvis er sket senere end den pågældendes tiltrædelse af tjenesten, eftersom udnævnelsen ifølge ordlyden af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten skal have fundet sted »efter« den 1. maj 2004 eller »efter« den 1. januar 2014.

54 Det fremgår således af en ordlydsfortolkning og en systematisk fortolkning af vedtægtens artikel 77 og af samme vedtægts artikel 21, artikel 22, stk. 1, samt artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, at det var EU-lovgivers hensigt, at kun »tjenestemænd«, der er »tiltrådt tjenesten« i denne egenskab »inden« den 1. maj 2004 eller »før« den 1. januar 2014, skulle være omfattet af henholdsvis artikel 21 og artikel 22, stk. 1.

55 Derimod er tjenestemænd, der er blevet »udnævnt« »efter« den 1. maj 2004 eller »efter« den 1. januar 2014, omfattet af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, hvis de tidligere er tiltrådt som midlertidigt ansatte eller kontraktansatte, og hvis deres kontrakt var i kraft den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014.

56 Hvad dernæst angår ansatte har EU-lovgiver gennem artikel 1, stk. 1, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte gjort det muligt at anvende artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten tilsvarende på ansatte, som er »i tjeneste«, eller som er »ansat«, den 30. april 2004 eller den 31. december 2013.

57 Imidlertid vedrører en sådan analog anvendelse af artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten ifølge selve ordlyden af artikel 1, stk. 1, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte kun ansatte og ikke tjenestemænd (jf. i denne retning dom af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 66 og 80).

58 Denne konklusion er i øvrigt i overensstemmelse med selve kernen i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og bilaget hertil, som udtrykkeligt og udelukkende vedrører øvrige ansatte. En tjenestemand kan derfor ikke gøre krav på at være omfattet af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og bilaget hertil.

59 Således som det allerede er anført i præmis 52 ovenfor, har EU-lovgiver ikke desto mindre fastsat en særlig ordning, nærmere bestemt artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, for midlertidigt ansatte eller kontraktansatte, der havde en ansættelseskontrakt den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014, og som efterfølgende er blevet udnævnt til tjenestemænd.

60 Det følger heraf, at sagsøgerens situation for så vidt angår hendes tjenesteperiode som kontraktansat oprindeligt var omfattet af anvendelsen af vedtægtens artikel 77, sammenholdt med ansættelsesvilkårene for de øvrige ansattes artikel 109, således som de fulgte af 2004-reformen. Derimod var hendes situation fra den 1. januar 2014 til den 15. august 2015 omfattet af artikel 21, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, andet punktum, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. I henhold til disse bestemmelser var den årlige tilskrivningssats for hendes pensionsrettigheder 1,9% for hendes tjenesteperiode som kontraktansat.

61 Sagsøgerens situation for så vidt angår hendes tjenesteperiode som tjenestemand har siden den 16. august 2015, datoen for hendes udnævnelse, været omfattet af anvendelsen af vedtægtens artikel 77, sammenholdt med artikel 28, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, således som de følger af 2014-reformen. I henhold til disse bestemmelser er den årlige tilskrivningssats for hendes pensionsrettigheder 1,8% for den nævnte periode, og hendes pensionsalder er fastsat til 66 år. Endvidere kompenseres forhøjelsen af hendes pensionsalder økonomisk ved en aktuarmæssig tilpasning af de pensionsrettigheder, hun optjente som kontraktansat (jf. præmis 34 ovenfor).

62 Disse konklusioner strider ikke imod den lære, som kan udledes af præmis 76 og 80 i dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984). For det første adskiller sagsøgerens situation sig fra Maxime Picards. Denne havde indgået en ny kontrakt som ansat, hvorimod sagsøgeren blev udnævnt til tjenestemand. Endvidere har den anfægtede afgørelse i det foreliggende tilfælde – i modsætning til, hvad Maxime Picard gjorde gældende, og uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens arbejdsopgaver blev ændret væsentligt som følge af hendes udnævnelse – ikke medført, at hun »mistede« fordelen ved de overgangsbestemmelser, som er indeholdt i bilag XIII til vedtægten. Som anført i præmis 61 ovenfor er sagsøgerens tjenesteperiode som tjenestemand nemlig omfattet af anvendelsesområdet for artikel 28 i bilag XIII til vedtægten.

63 Dernæst fastslog Domstolen ikke – i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende – at fortsat tilslutning til EU-pensionsordningen er det eneste kriterium, som gør det muligt at afgøre, hvem der er omfattet af overgangsbestemmelserne i artikel 21 og 22 i bilag XIII til vedtægten. Ved at anvende adverbialet »bl.a.« i præmis 76 i dom af 15. december 2022, Picard mod Kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), angav Domstolen nemlig, at der kun var tale om et af flere kriterier. Det samme må nødvendigvis gælde for artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, som Domstolen dog ikke har udtalt sig om (jf. præmis 45 ovenfor), eftersom denne artikel indgår i overgangsbestemmelserne sammen med bilagets artikel 21 og 22.

64 Således som det fremgår af præmis 54 og 55 ovenfor, udgør udnævnelsen af en ansat til tjenestemand efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014 og besiddelsen af en kontrakt, som er i kraft på en af disse datoer, kriterierne for anvendelse af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten.

65 For fuldstændighedens skyld bemærkes, at artikel 28 i bilag XIII til vedtægten ligeledes kan finde anvendelse, hvis en ansats tilslutning til EU-pensionsordningen før 2004-reformen eller 2014-reformen har været afbrudt, forudsat at den pågældende var i besiddelse af en kontrakt, som var i kraft den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014, og efterfølgende er blevet udnævnt til

tjenestemand. Med andre ord er det med henblik på at afgøre, om artikel 28 i bilag XIII til vedtægten finder anvendelse, alene afgørende, om de betingelser, som er fastsat i denne artikel, og hvortil der henvises i præmis 53 ovenfor, er opfyldt.

66 Endelig bemærkes, at konklusionerne i præmis 60 og 61 ovenfor afspejler EU-lovgivers valg, og at det inden for rammerne af de opgaver, som Unionens retsinstanser er blevet tildelt af traktaternes ophavsmænd, ikke tilkommer dem – i modsætning til, hvad sagsøgeren har nedlagt påstand om – at fravige artikel 28 i bilag XIII til vedtægten ved at tilføje en betingelse, som i øjeblikket ikke findes (jf. præmis 37-43 ovenfor).

67 Det første anbringende må følgelig forkastes.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

68 Ved det andet anbringende, der er fremsat subsidiært, har sagsøgeren rejst en ulovlighedsindsigelse, hvorefter artikel 28 i bilag XIII til vedtægten er i strid med ligebehandlingsprincippet.

69 Det bemærkes i denne henseende, at ligebehandlingsprincippet indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 18.4.2024, Dumitrescu m.fl. mod Kommissionen og Domstolen, C-567/22 P – C-570/22 P, EU:C:2024:336, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).

70 For at afgøre, om der er sket tilsidesættelse af det nævnte princip, skal der bl.a. tages hensyn til indholdet af og formålet med den bestemmelse, som hævdes at tilsidesætte princippet (jf. dom af 18.4.2024, Dumitrescu m.fl. mod Kommissionen og Domstolen, C-567/22 P – C-570/22 P, EU:C:2024:336, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).

71 Endvidere er ligebehandlingsprincippet på et område, som henhører under udøvelsen af et skøn, såsom fastsættelsen af overgangsregler med henblik på at sikre en retfærdig overgang fra en tidligere vedtægtsordning til en ny vedtægtsordning, kun tilsidesat, når den pågældende institution foretager en vilkårlig eller åbenbart uhensigtsmæssig differentiering i forhold til den pågældende lovgivnings mål (dom af 14.12.2018, GQ m.fl. mod Kommissionen, T-525/16, EU:T:2018:964, præmis 104 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 18.4.2024, Dumitrescu m.fl. mod Kommissionen og Domstolen, C-567/22 P – C-570/22 P, EU:C:2024:336, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).

72 Ifølge retspraksis skal Retten derfor begrænse sig til at efterprøve, at den forskellige behandling ikke fremstår som vilkårlig eller åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det formål af almen interesse, der forfølges (jf. i denne retning dom af 25.3.2021, Álvarez y Bejarano m.fl. mod Kommissionen, C-517/19 P og C-518/19 P, EU:C:2021:240, præmis 53 og 54).

73 Henset til denne begrænsede domstolsprøvelse tilkommer det derimod ikke Retten at efterprøve, hvorvidt det forekommer urimeligt af EU-lovgiver at vurdere, at den indførte forskelsbehandling kan være hensigtsmæssig og nødvendig med henblik på at gennemføre det forfulgte mål af almen interesse (jf. i denne retning dom af 14.7.2022, Kommissionen mod VW m.fl., C-116/21 P – C-118/21 P, C-138/21 P og C-139/21 P, EU:C:2022:557, præmis 129, og kendelse af 22.12.2022, Kommissionen mod KM og Rådet mod Kommissionen, C-341/21 P og C-357/21 P, EU:C:2022:1042, præmis 64).

74 Det er på grundlag af denne retspraksis, at Retten vil prøve det andet anbringendes to led.

Det andet anbringendes første led

75 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 28 i bilag XIII til vedtægten tilsidesætter ligebehandlingsprincippet ved at behandle grupper af personer, der befinder sig i sammenlignelige situationer, forskelligt. Alene fordi hun blev udnævnt til tjenestemand, og selv om hun aldrig ophørte med at være tilsluttet EU-pensionsordningen, er sagsøgeren således blevet behandlet ringere, end hvis hun var blevet midlertidigt ansat i stedet for tjenestemand, eller hvis hun var forblevet kontraktansat. Endvidere har sagsøgeren anført, at Parlamentet i mere end fem år har anlagt den samme fortolkning som sagsøgeren af artikel 21, artikel 22, stk. 1, og artikel 28 i bilag XIII til vedtægten.

76 Kommissionen har, støttet af Parlamentet og Rådet, bestridt denne argumentation.

77 Hvad dette angår bemærkes for så vidt angår situationernes sammenlignelighed, at der ved vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte blev indført en fælles pensionsordning for tjenestemænd og øvrige ansatte, nemlig EU-pensionsordningen. Henset til henvisningen i artikel 39, stk. 1, og artikel 109, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte til betingelserne i vedtægtens afsnit V, kapitel 3, bidrager midlertidigt ansatte og kontraktansatte på de betingelser, som er fastsat i vedtægtens artikel 83, stk. 2, således også til finansieringen af denne pensionsordning (jf. i denne retning dom af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 77 og 78).

78 Domstolen har dog ligeledes angivet, at der er forskelle mellem tjenestemændene og de øvrige ansatte (jf. i denne retning dom af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 69).

79 Herom bemærkes, at tjenestemændene i princippet har sikkerhed for at kunne være i Unionens tjeneste indtil pensionsalderen. Det er kun under særlige omstændigheder, såsom tjenestefrihed af personlige årsager, hvis den finder sted i slutningen af karrieren, orlov i tjenestens interesse, afskedigelse efter ansøgning, afskedigelse uden ansøgning, fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde, afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats, fjernelse fra tjenesten, død og automatisk pensionering som følge af vedvarende invaliditet, at deres tjeneste ophører, inden de når pensionsalderen [vedtægtens artikel 40, 42c, 47-51 og 53 samt artikel 9, stk. 1, litra h), i bilag IX til vedtægten].

80 Derimod har ansatte som hovedregel, således som sagsøgeren selv har anerkendt, ikke en sådan sikkerhed i ansættelsen. Ifølge fast retspraksis er varigheden af ansættelsesforholdet mellem en institution og en midlertidigt ansat, som er ansat på bestemt tid, således reguleret ved de betingelser, der er fastsat i den mellem parterne indgåede kontrakt. Desuden har administrationen et vidt skøn med hensyn til, om kontrakten skal forlænges eller ej (jf. i denne retning dom af 14.12.2022, SU mod EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis). Det er således kun indgåelsen af en tidsubegrænset kontrakt, der skaber en mere stabil og tidsmæssigt ubegrænset forbindelse mellem institutionen og den pågældende ansatte (jf. i denne retning dom af 9.11.2022, QM mod Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis).

81 Desuden har tjenestemænd ved slutningen af deres karriere normalt nået en højere lønklasse og et højere løntrin end de øvrige ansatte på grund af deres generelt længere tjenestetid ved Unionen og ligeledes som følge af de automatiske stigninger til et højere løntrin og forfremmelser til en højere lønklasse, som de nyder godt af. Denne normalt højere indplacering af tjenestemænd er ledsaget af en højere løn end den, som de fleste øvrige ansatte modtager, eftersom aflønningen er direkte forbundet med lønklassen og løntrinnet.

82 Sidstnævnte punkt er afgørende i det foreliggende tilfælde, eftersom det ved beregningen af en tjenestemands eller en øvrig ansats alderspension kun er den pågældendes sidste grundløn, der lægges til grund (jf. præmis 4-16 ovenfor).

83 Endvidere afhænger alderspensionens størrelse ikke udelukkende af den sidste grundløn. Beløbet afhænger ligeledes af varigheden af tjenestemandens eller den ansattes tjenestetid, eftersom den pågældende for hvert tjenesteår optjener 1,8%, 1,9% eller 2% af sin sidste grundløn (jf. præmis 4-16 ovenfor). Eftersom tjenestemænd generelt har en længere tjenestetid end øvrige ansatte, opnår de automatisk flere pensionsgivende tjenesteår end disse.

84 På grund af disse objektive forskelle, og således som Kommissionen, Parlamentet og Rådet har gjort gældende, er den samlede indvirkning på Unionens budget af 2004- og 2014-reformerne nødvendigvis større for så vidt angår tjenestemændenes pensioner end for så vidt angår de øvrige ansattes pensioner.

85 EU-lovgiver kunne derfor, uden at gøre indgreb i det eksisterende personales velerhvervede rettigheder og berettigede forventninger (generaladvokat Pikamäes forslag til afgørelse Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:582, punkt 44 og 51), under hensyn til målet om at opretholde EU-pensionsordningens aktuarmæssige balance, som føjer sig til de mere generelle mål om budgetdisciplin og konsolidering af de offentlige finanser i en vanskelig samfundsøkonomisk kontekst (jf. præmis 7 og 8 ovenfor), og under hensyn til den vide skønsbeføjelse, som EU-lovgiver råder over, beslutte, at tjenestemænd udnævnt efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014 skulle behandles anderledes, end de ville være blevet, hvis de havde bevaret deres status som midlertidigt ansat eller kontraktansat i mindst ti år.

86 I denne forbindelse bemærkes, at tjenestemænd og øvrige ansatte kun bidrager med en tredjedel til finansieringen af EU-pensionsordningen, og at udbetalingen af pensionerne, der garanteres kollektivt af medlemsstaterne, afholdes over Unionens budget (vedtægtens artikel 83, stk. 1 og 2). I betragtning af, at EU-pensionsordningen har en sådan finansieringsstruktur og først og fremmest er baseret på de midler, som medlemsstaterne har tildelt Unionen, kan der, når der skal tages hensyn til de interesser, som de tjenestemænd besidder, der er omfattet af den særlige ordning, som er indført ved artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, ikke helt ses bort fra, at medlemsstaterne var nødt til at vedtage drastiske foranstaltninger for at imødegå de varige virkninger af en alvorlig økonomisk og finansiel krise (13. betragtning til forordning nr. 1023/2013). Endvidere skal der i EU-pensionsordningens aktuarmæssige balance netop tages hensyn til den økonomiske udvikling og de finansielle variabler på lang sigt (jf. i denne retning og analogt dom af 13.12.2017, Arango Jaramillo m.fl. mod EIB, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, præmis 126 (ikke trykt i Sml.) og den deri nævnte retspraksis). I et samfund præget af solidaritet, således som det fremhæves i artikel 2 TEU (dom af 25.2.2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku et Adoreikė, C-146/23 og C-374/23, EU:C:2025:109, præmis 71), og i en sammenhæng kendetegnet af en alvorlig økonomisk og finansiel krise kunne EU-lovgiver følgelig blandt andre

foranstaltninger indføre den nævnte særlige ordning med henblik på at lade denne solidaritet komme til udtryk i den europæiske offentlige tjeneste under indtryk af den indsats, medlemsstaterne måtte gøre på eget niveau.

87 I øvrigt bemærkes, at midlertidigt ansattes og kontraktansatte ansattes bidrag til EU-pensionsordningen generelt er lavere end bidragene fra tjenestemænd, hvis grundløn udvikler sig i takt med stigningen i lønklasse og løntrin i løbet af deres karriere. Hvad dette angår er EU-pensionsordningen ganske vist udformet på grundlag af solidaritetsprincippet og ikke således, at den pension, som tjenestemænd eller ansatte modtager, udgør en nøjagtig modydelse for deres bidrag til ordningen (jf. dom af 8.11.2023, OA mod Parlamentet, T-39/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:709, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis). EU-lovgiver kunne imidlertid inden for rammerne af sin vide skønsbeføjelse og henset til det solidaritetsprincip, der ligger til grund for EU-pensionsordningen, beslutte, at ansatte, som var blevet udnævnt til tjenestemænd efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014, ikke kunne indrømmes den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder, som de var omfattet af i deres tjenesteperiode som midlertidigt ansatte eller kontraktansatte, da det ville have indebåret, at de ville drage uforholdsmæssigt stor fordel af denne højere sats ved beregningen af deres pension på grundlag af den sidste grundløn i den lønklasse, hvori de var indplaceret inden pensioneringen.

88 Henset til ovenstående betragtninger forekommer den forskellige behandling, som sagsøgeren har anfægtet, ikke at være åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til de formål, som EU-lovgiver har forfulgt. Endvidere er EU-lovgivers valg i overensstemmelse med princippet om budgetdisciplin og princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning (artikel 310 TEUF og 317 TEUF) samt med princippet om opretholdelse af den aktuarmæssige balance i EU-pensionsordningen (artikel 83a i og bilag XII til vedtægten).

89 Den forskellige behandling er heller ikke vilkårlig.

90 Hvad dette angår har Domstolen allerede fastslået, at en bestemmelse i vedtægten indfører en vilkårlig sondring mellem tjenestemænd og/eller øvrige ansatte, når den er baseret på et diskriminerende kriterium, som ikke står i forbindelse med det forfulgte formål. I en sådan situation kan rent budgetmæssige, administrative eller personalepolitiske hensyn ikke i sig selv udgøre en objektiv begrundelse for den forskelsbehandling, der er indført mellem tjenestemænd og/eller øvrige ansatte, der befinder sig i sammenlignelige situationer (jf. i denne retning dom af 18.4.2024, Dumitrescu m.fl. mod Kommissionen og Domstolen, C-567/22 P – C-570/22 P, EU:C:2024:336, præmis 79-81, 93 og 94).

91 I det foreliggende tilfælde er den forskelsbehandling, som sagsøgeren har anfægtet, i modsætning til artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i bilag VII til vedtægten, hvis ulovlighed blev fastslået af Domstolen i dom af 18. april 2024, Dumitrescu m.fl. mod Kommissionen og Domstolen (C-567/22 P – C-570/22 P, EU:C:2024:336), ikke baseret på et diskriminerende kriterium, der bl.a. er forbudt ved artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, men støttes på de objektive grunde, hvortil der henvises i præmis 78-84 ovenfor.

92 Det følger af fast retspraksis, at selv om ligebehandlingsprincippet kræver, at tjenestemænd og/eller ansatte, der befinder sig i samme eller sammenlignelige situationer, skal være omfattet af de samme regler, forbyder det imidlertid ikke EU-lovgiver at tage hensyn til objektive forskelle i de betingelser, som de berørte er undergivet eller den situation, som de befinder sig i (jf. dom af 16.10.1980, Hochstrass mod Domstolen, 147/79, EU:C:1980:238, præmis 7, og af 3.5.2018, SB mod EUIPO, T-200/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:244, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

93 Desuden følger det af en ligeledes fast retspraksis, at der ikke kan gøres indsigelse imod, at forskellige grupper af ansatte ved Unionen har forskellig status, og at det derfor ikke er udtryk for forskelsbehandling, at visse grupper af ansatte ved Unionen med hensyn til vedtægtsmæssige garantier og socialsikringsfordele kan have garantier eller fordele, som andre grupper ikke har (jf. dom af 12.3.2020, XB mod ECB, T-484/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:90, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

94 Det bemærkes ligeledes, således som Parlamentet har anført, at sondringen mellem tjenestemænd og øvrige ansatte ikke er specifik for artikel 28 i bilag XIII til vedtægten. Selv om EU-pensionsordningen er fælles for tjenestemænd og øvrige ansatte, er den ikke ensartet. I modsætning til tjenestemænd giver ansættelsesvilkårene for de øvrige ansattes artikel 42 og 112 således midlertidigt ansatte og kontraktansatte mulighed for at anmode om, at deres institution foretager udbetalinger til optjening eller opretholdelse af pensionsrettigheder i deres hjemland. På samme måde kan, når en kontraktansat bliver tjenestemand, eller når en tjenestemand bliver kontraktansat, denne ændring af status, henset til artikel 3, litra d), i bilag VIII til vedtægten, føre til en nedsættelse af de pensionsgivende tjenesteår, som er optjent under den foregående ordning, eller til en tilbagebetaling af overskydende bidrag, der svarer til forskellen mellem det beregnede antal pensionsgivende tjenesteår og det faktiske antal tjenesteår.

95 Selv om det sondringskriterium, som er anfægtet i den foreliggende sag, således ikke er udtryk for forskelsbehandling og støttes på objektive grunde, bemærkes, at dette kriterium – igen i modsætning til, hvad der er blevet fastslået for så vidt angår artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i bilag VII til vedtægten – ligeledes »ikke står i forbindelse« eller »ikke har nogen forbindelse« med de forfulgte formål. Med vedtagelsen af artikel 28 i bilag XIII til vedtægten ønskede lovgiver i overensstemmelse med målene om opretholdelse af EU-pensionsordningens aktuarmæssige balance, budgetdisciplin og konsolidering af de offentlige finanser, at den årlige tilskrivningssats for de berørte tjenestemænds pensionsrettigheder blev nedsat, alene for så vidt angår den periode, hvori tjenestemændene have gjort tjeneste i denne egenskab, og at varigheden af deres karriere blev forlænget, netop fordi tjenestemændenes pensioner repræsenterer en tungere budgetbyrde end de ansattes (jf. præmis 7, 8 og 84 ovenfor).

96 Endvidere bemærkes, at selv om det ikke kan udelukkes, at en ansat i visse særlige situationer kan have en karriere, der svarer til en tjenestemands, det være sig med hensyn til varighed, lønklasse, vederlag eller funktioner, forholder det sig ikke desto mindre således, at dette som regel ikke er tilfældet. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at selv om det skulle følge af indførelsen af en generel og abstrakt bestemmelse, at grænsesituationer kan medføre tilfældige ulemper, kan EU-lovgiver ikke bebrejdes for at have foretaget en gruppeopdeling, når denne i det væsentlige ikke er forskelsbehandlende i forhold til det forfulgte mål (dom af 16.10.1980, Hochstrass mod Domstolen, 147/79, EU:C:1980:238, præmis 14, og af 15.4.2010, Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, præmis 81).

97 Den forskellige behandling, som sagsøgeren har anfægtet, er således på ingen måde vilkårlig, men baseret på et objektivt og ikke-diskriminerende kriterium, og den er desuden begrundet i formålene om at opretholde EU-pensionsordningens aktuarmæssige balance, budgetdisciplin og konsolidering af de offentlige finanser.

98 Desuden har Domstolen allerede medgivet, i det væsentlige, at når differentieringskriteriet hverken er diskriminerende eller savner enhver forbindelse med de forfulgte mål, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, kan budgetbegrænsende foranstaltninger, der rammer tjenestemænd og/eller øvrige ansatte, navnlig ved at reducere deres fordele, begrundes i

formålene om budgetdisciplin og konsolidering af de offentlige finanser (jf. i denne retning dom af 18.4.2024, Dumitrescu m.fl. mod Kommissionen og Domstolen, C-567/22 P – C-570/22 P, EU:C:2024:336, præmis 81; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 25.2.2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku et Adoreikė, C-146/23 og C-374/23, EU:C:2025:109, præmis 67, 69 og 71).

99 Ydermere kan der ikke af bestemmelserne i artikel 28 i bilag XIII til vedtægten udledes nogen vilkårlig eller åbenbart uhensigtsmæssig sondring i forhold til det af EU-lovgiver forfulgte formål om at bevare de pågældende tjenestemænds erhvervede rettigheder og berettigede forventninger, eftersom disse respekteres på samme måde som for de øvrige ansatte, der var ansat den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014.

100 De pensionsrettigheder, som de har optjent i deres tjenesteperiode som ansatte, bevares nemlig. Desuden havde de, som logisk er, endnu ikke optjent pensionsrettigheder som tjenestemænd, før de blev udnævnt. De pågældende tjenestemænd har først optjent pensionsrettigheder i denne egenskab fra tidspunktet for deres udnævnelse.

101 I øvrigt modtog de, da de stadig var ansatte, ikke nogen præcis og ubetinget forsikring om, at den årlige tilskrivningssats for deres pensionsrettigheder og deres pensionsalder ville forblive uændret, hvis de valgte at blive tjenestemænd.

102 Ud over at de berørte tjenestemænds velerhvervede rettigheder og berettigede forventninger respekteres, således som det er tilfældet for så vidt angår de øvrige ansatte, der var i tjeneste den 1. maj 2004 eller den 1. januar 2014, bemærkes endvidere, at forhøjelsen af deres pensionsalder i henhold til artikel 28 i bilag XIII til vedtægten kompenseres økonomisk ved en aktuarmæssig tilpasning af de pensionsrettigheder, som de optjente, da de var ansatte. I praksis anvendes en koefficient på mellem 1 og 1,178, alt efter hver af de berørte tjenestemænds personlige forhold, på de pensionsrettigheder, som de optjente som ansatte (jf. præmis 17 ovenfor), således som det var tilfældet for sagsøgerens vedkommende (jf. præmis 34 ovenfor). De nævnte rettigheder tilsidesættes således på ingen måde, men bevares (koefficient på 1) eller forhøjes (koefficient over 1) ved at anvende denne koefficient.

103 Under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren inden sin udnævnelse til tjenestemand ikke havde sikkerhed for, at hun ville kunne oppebære alderspension, eftersom hun på dette tidspunkt og i strid med, hvad der kræves i vedtægtens artikel 77, stk. 1, endnu ikke havde gjort tjeneste i ti år ved Unionen.

104 Endelig er den omstændighed, som sagsøgeren har anført og gjort gældende, at Parlamentet i mere end fem år har anvendt den samme fortolkning af artikel 21, artikel 22, stk. 1, og artikel 28 i bilag XIII til vedtægten, på andre ansatte, som er blevet tjenestemænd, ikke relevant. Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at ligebehandlingsprincippet må ses i sammenhæng med overholdelsen af legalitetsprincippet, hvorefter ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (jf. dom af 16.10.2019, Palo mod Kommissionen, T-432/18, EU:T:2019:749, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

105 Det andet anbringendes første led må følgelig forkastes.

Det andet anbringendes andet led

106 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 28 i bilag XIII til vedtægten tilsidesætter ligebehandlingsprincippet ved at behandle alle øvrige ansatte, der er blevet tjenestemænd efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014, på samme måde, uden at tage hensyn til, at deres tilslutning til EU-pensionsordningen eventuelt har været afbrudt inden deres udnævnelse. Sagsøgerens situation kan imidlertid ikke sidestilles med situationen for en ansat, hvis tilslutning til EU-pensionsordningen har været afbrudt, og som efterfølgende er blevet udnævnt til tjenestemand. Sagsøgeren er nemlig aldrig ophørt med at være tilsluttet EU-pensionsordningen.

107 Kommissionen har, støttet af Parlamentet og Rådet, bestridt denne argumentation.

108 Hertil bemærkes, at ligebehandlingsprincippet ikke kræver, at situationerne er fuldstændigt identiske, for at lige behandling kan finde sted. Det er kun nødvendigt, at situationerne er sammenlignelige (dom af 15.10.2020, Coppo Gavazzi m.fl. mod Parlamentet, T-389/19 – T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-414/19, T-416/19 – T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19, EU:T:2020:494, præmis 257).

109 Henset til formålet med artikel 28 i bilag XIII til vedtægten og de af EU-lovgiver forfulgte formål må alle de tjenestemænd, som er berørt af denne artikel, anses for at befinde sig i en sammenlignelig situation, eftersom de alle tidligere har været ansatte, og alle er blevet udnævnt efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014.

110 Derimod er det ved undersøgelsen af, om deres respektive situationer er sammenlignelige, uden betydning, om de pågældende tjenestemænds tilslutning til EU-pensionsordningen blev afbrudt, inden de blev udnævnt. Denne omstændighed vedrører nemlig deres tjenesteperiode som ansatte, hvorimod anvendelsen af bestemmelserne i artikel 28 i bilag XIII til vedtægten afhænger af deres udnævnelse til tjenestemænd. Omstændigheden indebærer derfor i praksis højst, at der for en tjenestemand, hvis tilslutning til EU-pensionsordningen, og som følge heraf betalingen af den pågældendes bidrag til den, blev afbrudt, før tjenestemanden blev udnævnt, skal medregnes færre pensionsgivende tjenesteår, der alene vedrører vedkommendes tjenesteperiode som ansat, end hvis en sådan afbrydelse ikke var forekommet.

111 Hvad endvidere angår beskyttelsen af deres velerhvervede rettigheder befinder ansatte, som er blevet tjenestemænd, efter at deres tilslutning til EU-pensionsordningen har været afbrudt, og ansatte, der er blevet tjenestemænd, uden at tilslutningen har været afbrudt, sig i en sammenlignelig situation. I begge tilfælde har de nævnte ansatte nemlig indbetalt bidrag til EU-pensionsordningen med henblik på en lavere pensionsalder end den, der i sidste instans kommer til at gælde for dem. Deres velerhvervede rettigheder er således af samme art, og kun det antal pensionsgivende tjenesteår, som hver enkelt af dem har opnået, er forskelligt. Ansatte, som er blevet tjenestemænd, skal derfor kunne nyde godt af en aktuarmæssig tilpasning, uanset om deres tilslutning til EU-pensionsordningen har været afbrudt, før de blev udnævnt til tjenestemænd.

112 Hvad på samme måde angår deres berettigede forventninger befinder ansatte, som er blevet tjenestemænd, efter at deres tilslutning til EU-pensionsordningen har været afbrudt, og ansatte, der er blevet tjenestemænd, uden at denne tilslutning har været afbrudt, sig i en sammenlignelig situation. Eftersom de blev tjenestemænd efter den 1. maj 2004 eller efter den 1. januar 2014,

kunne de nemlig ikke med føje forvente, at de ville være omfattet af artikel 21 og artikel 22, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten umiddelbart efter, at de var blevet udnævnt, eftersom disse to artikler indeholder overgangsforanstaltninger, der udelukkende har til formål at bevare de velerhvervede rettigheder og berettigede forventninger, der eksisterede før ikrafttrædelsen af 2004-reformen eller af 2014-reformen.

113 Under alle omstændigheder udgør, således som det blev anført i forbindelse med prøvelsen af det første anbringende, spørgsmålet om, hvorvidt medlemskabet af EU-pensionsordningen har været kontinuerligt eller ej, ikke det eneste kriterium, på grundlag af hvilket det kan afgøres, hvem der er omfattet af de forskellige overgangsbestemmelser i bilag XIII til vedtægten (jf. præmis 63 og 64 ovenfor).

114 Den af sagsøgeren anfægtede ensartede behandling udgør således ikke en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, eftersom den finder anvendelse på grupper af personer, der befinder sig i en sammenlignelig situation.

115 Det andet anbringendes andet led må følgelig forkastes.

116 Det andet anbringende må derfor forkastes, og Kommissionen følgelig frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

117 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

118 Endvidere bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, deres egne omkostninger. Parlamentet og Kommissionen bærer følgelig hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) CR bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen.

3) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer hver deres egne omkostninger.

Svenningsen Mac Eochaidh Laitenberger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. juli 2025.

Underskrifter